

Kooli ajalugu

1944. aasta lõpul alustas Maardus tööd algkool.

Alates 1945. aastast hakkas kool tööle seitsmeklassilisena. Õppetöö toimus eesti keeles. Tollal töötas kool väikeses barakis, mille kohal praegu asub kolmekordne elumaja. koolis oli kuus klassi, mis töötasid kolme liitklassina. õpilasi oli 85, õpetajaid 3: M. Maavere, G. Selberg ja direktor L. Lõoke.

Klassides oli kehvas seisus mööbel, ruumid olid külmad, õpikuid ei olnud peaaegu üldse, ei jätkunud vihikuid, tinti, sulgi ega pliiatseid. klassiruumides olid kahe-, kolme- ja neljakohalised pingid ja isegi kaks nn pulmalauda, mille taga istus liiga palju õpilasi, sest kohti ei olnud küllaldaselt.

1945. aasta algul viidi kool üle teise barakki, kuhu ta jäi kuni 1950. aastani.

Sama, 1945. aasta septembris avati ka 7. klass, kus oli 6 õpilast. Selles klassis asendasid koolipinke kitsedele seatud alused.

1946. aastal tuli kooli tööle uus õpetaja - N. P. Lvova.

Kuidas kõik oli..

(N. P. Lvova mälestused) "Selleks et sõita Maardusse, mis toona, 1946. aastal kandis nime "Eesti Fosforiit" - sama nime kandis, muide, ka kool - tuli minna Peapostkontorisse (varem asus see Pärnu maanteel) ja autojuhiga, kes vedas hommikul töölisi "Eesti Fosforiiti", kokku leppida. Õhtul vedas sama autojuht töölisel linna tagasi. Autojuhile tuli selgitada, et sa oled õpetaja, kes on tööle suunatud tehase ümber asuvasse külakesse ja näidata talle Rajooni Haridusosakonna suunamiskirja. Pärast sellist pikka selgitamist lubati ronida presendiga kaetud veoauto kasti ning algaski pikk sõit mööda Narva maanteed pimedas logisevas veoautokastis, kuid see-eest oli see sõit tasuta!

Kooli üles leida oli kerge, sest hoone seisis otse tee kõrval, seal, kus raudtee ja autotee ristuvad, enam-vähem praeguse Harju autobaasi vastas. Kool ise kujutas endast pikka tumerohelist hoonet, mis oli ehitatud lauajuppidest, ühe sõnaga - barakk. Hoone keskel oli pikk koridor paljude ustega paremale ja vasakule. Administratsiooni leida oli lihtne, sest kogu kooli personal (direktor, õpetajad, koristaja) elas selles "lõbusas" barakis.

Pärast tutvumist anti mulle vene keele ja laulmise tunnid!!! See oli eesti kool, aga mina ei tundnud ühtki nooti ega teadnud ühtki eesti laulu. Aga laulsime me palju. Ma andsin lastele vene laulude eestikeelsed tekstid, laulsin ise ees ja kõik laulsid kaasa. Sõjajärgsed lapsed armastasid imeliselt laulda. Ma mäletan väga hästi vahetunde, kui lapsed käisid paarides selles kitsas koridoris ja muudkui laulsid ja laulsid igas vahetunnis. Kas te suudate midagi taolist ette kujutada kaasaegses koolis?

Veel anti mulle toake, kus ukse kõrval paremat kätt seisis jalgade peal rauast pliiit-ahi ja tumepunane barokk-stiilis tugitool, sõjaväelaste raudkoiku ja kõverjalgne laud. Ahi andis

sooja ja selle peal sai süüa teha. Küttepuud olid tasuta. Oleks mul praegu selline ahi minu külmas puhtas korteris!

1947 . aastal koosnes pedagoogiline kollektiiv viiest inimesest:

direktor - K. Pukk

õpetajad - M. Maavere, V. Kurg, U. Tael, N. Lvova

"Eesti Fosforiidis" oli väike komsomoli rakuke, mida juhtis Sergei Vinokurtsev. Tema kutsus ka mind ÜLKNÜ ridadesse. Koolis oli vaja luua pioneerisalk, pioneerijuht aga pidi olema komnoor. Lapsed panid hea meelega kaela punased rätikud, laulsid pioneerilaule, tegutsesid salkades ja rühmades, osalesid pioneerikoondustel. Selleks koguda raha ja osta pioneeride tupp ka kõik vajalik korraldasime klubis kontserdi. Ma mäletan seda kontserti väga hästi: laval oli improviseeritud lõke, mille ümber minu noored pioneerid istusid ja laulsid "Täitke kõik sinised ööd lõketega!"

Tundus, nagu oleks terve küla kajanud meie lauludest. Pärast me ostsime lipu, fanfaari ja trummi oma raha eest ning oli selle üle väga uhked. Sergei Vinokurtsev oli hea komsorg. Ta organiseeris draamaringi ja kohalikud noored lavastasid tükke ning esinesid klubis. Isegi mina mängisin mõnes Tšehhovi teose järgi lavastatud tükis.

"Eesti Fosforiidis" oli tollal suur saksa sõjavangide laager. Osa neist töötas tehases, aga suurem osa ehitas Tallinn-Leningradi autotrassi (praegune Peterburi maantee). Igal hommikul võis klassi akendest näha aeglaselt liikuvat tööleminevate vangide konvoeeritud rida. Suvel remontisid nad meie kooli barakki ja ehitasid maju. Ühte sellisse majja sain ma hiljem ühetoalise korteri.

1949/50 õppeaastal avati 2 vene õppekeelga klassi. Teiseks venekeelseks õpetajaks sai minu õde L. P. Breganova. Külaelanikke oli järjest rohkem ja kool jäi meile kitsaks. Uus direktor P. I. Romanovski taotles uut, kasvõi baraki-tüüpi, kuid suuremat koolihoonet. Selles hoones töötavad ka praegu mingisugused kontorid. Aga kui palju meil oli õpetajaid! Ma mäletan hästi noori ja lõbusaid õpetajaid Helgi Kapperit, Maimo Talvingut, Helju Kivisaart, Endla Päeva (Boronilštšikova), kes tulid meie kooli otse koolipingist ja said pedagoogilise hariduse alles hiljem kaugõppe teel.

Direktori Heeli Tiitsi ajal oli meil väga tugev ja sõbralik kollektiiv: õppealajuhataja ja keemiaõpetaja Salme Paul, matemaatik Lea Rõnk, võõrkeelesõpetaja Leida Lamp, vene keele õpetaja Tatjana Akopjan, eesti keele õpetaja Elle Lepp. Me polnud sõbrad mitte ainult koolis, vaid käisime läbi ka perekonniti.

Paljud meie õpetajad leidsid oma teadmistele rakendust mujal, tõusid ametiredelil ja hakkasid tööle rahvahariduse vallas juhtivatel kohtadel. Heeli Tiits töötas Pedagoogika-teaduste Akadeemias ja kirjutas geograafiaõpikuid, Leida Lamp oli Haridusministeeriumi inspektor, Elle Lepp oli Harju Rajooni Haridusosakonna inspektor, S. Paul, H. Kotkas, I. Kivisaar ja E. Päev viidi üle juhtivatele kohtadele. Muusikaõpetaja Harald Matvei oli samal ajal Rajooni Haridusosakonna esimees, Vilma Eduardovna Metstak töötab ka praegu kaastöölisena Keele- ja Kirjanduse Instituudis.

Maardu koolihoone 1950-1964 aastatel

1951. aasta õpetajad ja lõpetajad

1952a. Maardu kooli algklassid

1953a. Maardu kooli õpilased

Aastatel 1949/50 töötas koolis 12 õpetajat. Kool oli varustatud õpikute ja mõnede õppe- ja kasvatustööks vajalike vahenditega. 1950. aastal nimetati asula ümber Maarduks ja sellega seoses muutus ka kooli nimi, milleks sai Maardu kool. Asula nimi tuleb lähedalasuva mõisa nimest, mis asub järve kaldal. Kuni 1940. aastani oli mõisa omanik Otto von Bieveri. Maardu kool töötas Maardu külas kuni 1964. aastani. Koolihoone on Fosforiidi tänaval alles tänini. Pjotr Ivanovitš Romanovski oli Maardu kooli direktor ajavahemikul september 1950 kuni september 1959.

1957. aastal kolis Maardu kool uude hoonesse, milles praegu asub Kallavere kool. samast ajast kannab kool Maardu keskkooli nime. Uus kolmekordne hoone pälvis kõigi imetluse. Selles oli keskküte ja avarad klassiruumid. Kooli territooriumil oli hea spordiplats.

1958. aastal lõpetas kooli esimene lend. Koolitöö toimus nii eesti kui vene keeles. 9.-11. klassis oli õppekavas ka ametiharidus. Tüdrukud õppisid "Eesti Fosforiidi" baasil raamatupidamist ja noormehed Kostivere sohvoosi baasil põllumajandust. Koolis töötas Harald Matvei juhendamisel muusikaklass, kus sai õppida klaverit ja akordeonit. Dirigent Leetva käe all töötas puhkpilliorkester.

Aktiivselt tegutsesid komsomoli ja pioneeriorganisatsioon, ALMAVÜ ja spordiringid: korvpall, kergejõustik (Eesti meistriteks said Jürgen Lamp ja Enn Uustalu), võrkpall, akrobaatika, lauatenis, rööbaspuud jne.

1964-1988 töötas selles hoones ainult algkool. 1964. aasta septembris alustas Maardu Keskkool tööd uues hoones Noorte 10 (praegune Maardu Põhikool). Kooli tööd juhtis sel perioodil Sofia Fedossovna Jantšuk (1963-1965). Tema osaks sai koolihoone ehituse juhtimine ja hiljem koolihoone kasutusse võtmine.

1965/66 õppeaastal sai kooli direktoriks Endel Varm, kes juhtis kooli kuni 1982. aastani. Selle aja jooksul töötas koolis palju andekaid õpetajaid, kes liikusid hariduse sfääris ametiredelil kõrgemale.

Pikka aega töötasid direktori asetäitjatena Inge Matvei, Ljubov Andrejevna Porotsina, Olivia Laurik, heino Karjatse, Ljubov Petrovna Sofina, Svetlana Dmitrijeva Grünberg ja kooli klassivälise töö organisaator oli Leo Repponen. 1982/83 õppeaastast töötas Leo Repponen kooli direktorina.

1964. Kooli avamine

1964.a. Kooli avamine

1969. a. 6. klassi pioneerisalga pidulik koondus

a. 6. klassi pioneerisalga pidulik koondus

1987. aasta mais jagati Maardu Keskkool kaheks kooliks: Maardu Põhikool hakkas tööle aadressil Noorte 10 ja uus Maardu keskkool aadressil Ringi 64. Kooli eestikeelne osakond hakkas täies mahus tööle uues hoones.

Ent kuna 1. septembriks 1987 polnud uus koolihoone veel valmis alustasid kaks kollektiivi tööd ühes majas Noorte 10. Põhikooli õpilased käisid koolis esimeses vahetuses ja keskkool töötas teises vahetuses. Alles 10. jaanuaril 1988 toimus pärast talvist koolivaheaega uue Maardu Keskkooli hoone pidulik avamine.

Enne koolihoone avamist tuli õpetajatel ja õpilastel näha palju vaeva kooli inventariseerimisega: töökorda seati kabinetid, spordisaal ja raadiosõlm. Et polnud koolikella, paigaldati nende asemel uksekellad. Päris algul töötati aga kella järgi. Hiljem saadi suur koolikell sadamast.

Sellest ajast alates on koolis palju muutunud. Eraldus eesti osakond, tekkisid erinevad ainekabinetid, arvutiklass, trenasööridega saal, avati ujula ja suur spordikompleks. Tööd alustasid kiriku-koguduse klassid.

Praegu on koolis 1630 õpilast ja 112 õpetajat, tehnilist personali on 19 inimest. 1993/94 õppeaastast töötasid õpetajad ühisprojekti "Kooli uuendatud nägu" raames. 1995/96 õppeaastast alates tegeleti kooli muutmise ja ümbernimetamisega gümnaasiumiks.

Veebruaris 1997 sai kool gümnaasiumi staatuse.

11.01.1988 Uue kooli avamine